

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν και τρίτον εθιμώδεις χρόνον
την κλειστήν οικομίαν γην τών Παρθένων.

Εικοσήμερον μηνός Ἀπριλίη
και μετανάσαι φθάνουν ποικίλοι.

Ἔτος χίλια κι ἑκατὸ κι ἑξακόσια,
νά δράσις Ρωμηῶν με τήν γλώσσα.

Τρίαντα τίσσερα μετρού και χίλια,
ἀγῶνες, Στάδια, και γι' ἄλλα ζήλεια.

**Στους γάμους τῆς ἐρατεινῆς
τῶν Βασιλείων ἐγγονῆς.**

Παντρεύεσαι ὀτὴ Μοσκοβιά, τῆς Ἀλεξάνδρας κόρη,
μέ του Γουσταύου τὸ παιδί, του Σουηδοῦ τάγορι,
κι ἄπ' τῆς δικαῖς μας τῆς ψυχαῖς
πετοῦνε τόσαις προσευχαῖς
ὀτὸν οὐρανὸ γιὰ σένα,
χρυσόμαλλη Παρθένα.

Σέ βλέπομε ζωγραφιστὴ με τόσο καρδιοκτύπι
και με χαρὰ και λύπη.
Χαρὰ γιατί παντρεύεσαι και λευκοφόρα χάρεις,
λύπη γιατί... τί νά τὸ πῶ... και σύ καλά τὸ ξέρεις.

Τῆς Ἀλεξάνδρας τὰ μικρὰ μεγάλωσαν βλαστάρια
κι ἄκομη δὲν ξεχάσαμε πόσα μαργαριτάρια
ἔκλυσαν ἀπ' τὰ λαμπερά, τὰ ζαφειρένια μάτια τῆς,
σάν ἀφῆσε παντοτεινὰ τὰ παιδικὰ Παλάτια τῆς.

Χαίρε με τὸ Ρηγόπουλο τῶν Σουηδῶν, νυφούλα,
χαίρε, και κάποιος Ἄγγελος, πού τώρα σ' εὐλογεῖ,
σοῦ ψιθυρίζει: μὴν ξεχνᾷς πῶς εἶσ' Ἑλληνοπούλα
κι ἀγάπης στέλλε φιλίμα ὀτὴ μητρικὴ σου γῆ.

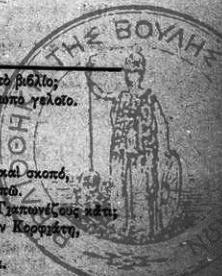
Και πῆς εἰς τὸ Ρηγόπουλο μιὰ μέρα νά σέ φέρη
ὀτῆς λατρευτῆς μαννούλας σου τὰ γαπημένα μέρη,
και μίς ὀτους κήπους, πού παιζε χαρούμενη παιδοῦλα,
νά πλέξῃς τὰ μαλλάρια σου με Ἑλληνικὴ μυρτοῦλα.

**Λόγια τῶν φαιφαρώνων
περὶ τῶν Ἰαπώνων.**

- Φ. — Δὲν μοῦ λῆς εὐ, πού κάνεις τὸν σοφὸ μες ὀτὴν Ἑλλάδα,
την ἐθιμάσας ποτὶ σοῦ τοῦ γαϊδάρου τὴν φυλλάδα;
Π. — Δὲν τὴν ἐθιμάσα, γαϊδάρη,
και θά φῆς κεμμά ὀτὴ μοῖρη.
Φ. — Ἄμμ' ἀπὸ τῆς Ἀλεποῦς τὸ μεγάλο παραμῦθι
δὲν τὸ ἐθιμάσας ποτὶ Περικλέτο σαμαμῦθι;
Π. — Δὲν τὸ ἐθιμάσα ποτὶ μου.
Φ. — Σὲ λυκοῦμαι, φιλιτάτι μου.

- Ἄμμ' ἐθιμάσας ἐκεῖνο τοῦ Μπερτόλδου τὸ βιβλίο;
Π. — Δὲν τὸ ἐθιμάσα και τοῦτο, εὐλοκρόσωπο γελῶτο.
Μὰ γιατί τὰ λῆς ἀυτὰ
ἄνωστά σου χωρατά;

- Φ. — Σοῦ τὰ λέω, Περικλέτο, δίχως σκέψη και τιποτὸ,
γιατί σήμερα δὲν ἔχω τίποτ' ἄλλο νά σοῦ πῶ.
Π. — Δὲν γνωρίζεις νά μοῦ πῆς γιὰ τοὺς Γεμανοῦς αὐτοὺς;
Φ. — Βεβαιόνουν μαρικοί πῶς ἐπῆγαν ὀτὸν Κορρῆτη,
μὰ κεμμάσοι δὲν ἀκόμη
πῶς δὲν πῆγαν εἰς τὸ κόμμα.

Ἄλλοι πῶς θά ξαναπάνε,
ἄλλοι πῶς θά ξαναφύγουν,
καί τὰ χέρια τῶν κτυπάνε
καί μ' ἄφρονος τὸ στόμ' ἀνοίγουν.

Τι συζητᾷς μεγάλη
γὰρ τοὺς Γραμμωνέζους πάλι,
τί κακό, τί φασαρία.

Κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ κι' ἄλλοῦ
δὲν ἀκούς παρά Γυλοῦ,
Πόρτ' Ἀρθούρ καί Μαντζουρία.

Καί πολλοὶ φωνάζουν ζήτη
'στὸν Νοτζή καί 'στὸν Κουρκού,
καί 'στὸν στρατηγὸ τὸν Ἴτο,
δηλαδὴ τὸν Θεοτόκη.

Γεμέ σου, Τόγγο, Καμμούρα, καί μεγάλε Γαμαγάτα,
καί ζητοῦν ἀπὸ τὰ νόχη καὶ τσακίσουνε τὴν γάτα.
Γραμμωνέζοι, Γραμμωνέζοι, ποὺ θαρρεῖς πῶς εἰν' ἐδῶ
Τόκμο τῆς Ἰαπωνίας, Ναγκακάκη κι' Ἰεδῶ.

Γι' αὐτὸ τώρα σ' ἐρωτοῦσα νὰ μοῦ πῆς, σοφὲ γεννάδα,
μήπως διδάσκεις ἐκείνην τοῦ Μπερτολδίου τὴν φυλλάδα.
Μέσα 'στῆς Λογγοβαρίας τὸ βασιλεῖον ἐκείνο
εἶχε τὴν κυρὰ Μαρκόφα καί παιδί τὸν Μπερτολδῖνο.

Κι' ὁ Μπερτολδῖνος ὁ μικρὸς πῆγε σιγά σιγά
καί οἱ μὲς κλώσσας, δπως λέν, ἐκάθισε τ' αὐτά,
ἐλπίζοντας, βρὲ Περικλῆ, σὰν ἐξυτο κεφάλι
μὲ τὴν ἑκίη τοῦ ζεστασιὰ κλωσσόπουλα νὰ βγάλῃ.

Π. — Ἀκόμη δὲν κατάλαβα τοῦτο ὁ Μπερτολδῖνος
τί σχέϊον ἔχει μ' ἐλ' αὐτά;

Φ. — Κατάλαβε το, κτήνον.

Μὴ φαίνεσαι πολὺ πεζός,
μὴ στέκῃς πάντα σὰν χασίδς
μὲ νοῦ μπομπουμισένο...
Δὲν σὲ καταλαβαίνω.

Π. —

Φ. — Αἰ σκέψεις σου κοιναί
δὲν πρέπει, κουνεῖν,
νάιναι καθὼς τῶν ἑλλων
συγχρόνων παπαγάλων.

Χωρὶς κανένα φῶδον, χωρὶς κανένα πάθος,
κάθε τοῦ κόσμου πράγμα μελετᾷ κατὰ βάθος.
Ἐρεῖνα καί θά νοήσης, Ῥωμαῖκο κεφάλι,
πῶς σ' ἔλα μία σχέϊος ὑφίσταται μεγάλη.

Π. — Πάψε βλακείας νὰ μοῦ λές, ἀλλέως, στραποσχέλη,
θὰ πιάσω τὸ κεφάλι σου νὰ τὸ κτυπῶ 'στὸς τοίχους...

Φ. — Μήπως κι' ὁ Χάμιλετ ὁ γνωστὸς ἀκούουν ν' ἀπαγγέλῃ
ἕνας καλὸς ἥθοσκιδς ἐκ τῆς Ἐκάδης στήχους,
μήπως κι' ἐκείνος τάχατε δὲν ἐρωτᾷ, κουτάβι:
τί σχέϊον ἔχει πρὸς αὐτὸν ἡ δουτικῆς Ἐκάδης,
κι' ἐκεῖνος πρὸς ἐκείνην,
καί τὸν πολὺν τῆς πόνον
ἐξιστορεῖ μὲ τόνον
καί τραγικὴν δόνην;

Ἰδὲ ταῦτά τῆς κλώσσας καί γρήγορα θά νοήσης
ὅτι δηλοῦν τοῦ κράτους τὰς νέας βελτιώσεις,
καί μέγας Μπερτολδῖνος
θὰ ὄχῃ πῶς εἰν' ἐκεῖνος,

ὅπου θαρρεῖ σὰν κλώσσα
ταῦτά πῶς θά ζεστάθῃ,
καί πῶς πουλάχῃ τῶσα
μὲς ἀπ' αὐτά θά βγάθῃ.

Π. —

Τώρα καταλαβαίνω
γιατὶ τὰ λές αὐτά,
καί 'στὴν οὐσία μπαίνω,
σοφὲ μου φαφλατά.

Ἔμλητος ζωηρός
κι' ὄλβιον σοδαρόβης
περὶ τῶν Ἰατώνων.

Κι' αὐτὸ, βρὲ Φασουλῆ,
τὸ θέμα προκαλεῖ
συγκλίνοι καί πόνον.

Φ. —

Γιὰ τέτοια τί ρωτᾷς;
ἔπαυσε νὰ φοιτᾷς
εἰς τὰ Διδασκαλεῖα.

Καί τώρα, δυστυχή,
σὰν πρῶτα προσοχή
δὲν εἶνεις στὰ βιβλία.

Καί φάσκω, φάσκεις, φάσκεῖ,
φάσκομεν, φάσκουν, φάσκετε,
καί χάσκω, χάσκεις, χάσκει,
χάσκομεν, χάσκουν, χάσκετε.

Σὲ τέτοια γὰρ καλὸ σου
μὴ χάνῃς τὸ μαρλό σου,
οὐρε νὰ παιζῆς πέρα.
Καί μ' ἄλλους καί μονάχος
ἡσυχῆς κι' ἀταράχως
διάβαζε Γενοδέρα.

Ἵς ποῦ κι' αὐτὸ τὸ ζήτημα νὰ πάρῃ κάποιο τέλος
κι' ὅς ποῦ νὰ δῶ τί σκέπτεται γιὰ τοῦτο ὁ Κορφιότης,
κι' ἐγὼ τὰ κακοεργήματα διαβάξω τῆς Ἀγγέλιος,
ποῦ σκότωσε τὸν ἄνδρα τῆς μαζῆς μὲ τὰ παιδιὰ τῆς.

Ἵς ποῦ νὰ φθάσῃ ποθητὴ κι' ἐυφρόνους ἡμέρα,
ποῦ μία μεταρρυθμίσις θά γίνῃ νεότερα
καί ζῶμοις πολιτικῆ
μ' ἄλλομῶτακο προσωπικό,
πότε τραγοῦδα τὴν Κική,
πότε τραγοῦδα τὴν Κοκί.

**Ἐκδρομὴ σπουδαία κι' ἄλλη
τοῦ κυρίου χουσομάλλη.**

Π. — Μὰ τί μαθαίνεις, Φασουλῆ, γιὰ τὸν ρεπουμπλικάνο;

Φ. — Πῶς νέους λόγους ἔβγαλε καί μὲ τὸ παραπάνω,
κι' ὄμλει μὲ πολὺν θυμὸν
ὁ Ράλλης ὁ τῶν ἐκδρομῶν.

Ἵς τῶν λόγους του τὰ πληθῆ προσέτρεξαν ἀθρόα
κι' ἐφώνησε γενναίως πρὸς μαχητῶν Ἦρφα:

Κτυπεῖ Ἕλληνων παιδες
τὰ σκόουτ, τοὺς Φουρνιέδες,
τὸν ελευθρον τοῦ στόλου,
καί μὴν ἀκούτε δόγλου
τί λένε 'στὸς μπερδέδες.

Σὰν πάω στὰς Ἀθήνας
τὸ πόδι θά κτυπήσω,